

Tot de branding breekt

Leesexemplaar

UWE PORTERS

TOT DE
BRANDING
BREEKT

ROMAN

P E L C K M A N S

Playlist

YaYaYa RY X

Wildfire Sub Focus

Treading Water MYMA

God Needs the Devil Jonah Kagen

Steal Maribou State & Holly Walker

Night Swim Josef Salvat

Last Night Rivo

Porn Star Dancing My Darkest Days, Chad Kroeger

& Zakk Wylde

12 to 12 sombr

Wicked Game Daisy Gray

Naive Archie X

By the Sea Gone Gone Beyond & The Human Experience

Proloog

De zee laat me niet los wanneer ik weer op de dijk ben. Tussen mijn tenen zit hardnekkig zand en mijn lippen smaken zout. Mijn haren zijn woest en woelig van de wind. In mijn zakken zoek ik naar een elastiekje om ze samen te binden, maar het enige verdwaalde babyroze, met een eenhoorn versierde speldje van Sue beslist voor mij dat ik het zo ga laten. Ik wrijf het zand van mijn voeten en rol mijn broekspijpen weer naar beneden.

Mijn telefoon is zwaar in mijn jaszak. Te zwaar voor zo'n klein toestel. Ik weet wat erop staat. Ik heb het gelezen. Meer dan eens.

Katrien: De golven trekken zich terug, maar rollen uiteindelijk weer naar het strand. *It's you*, altijd.

Vier maanden. Vier maanden van stilte, van bewust niet denken aan haar, van mezelf wijsmaken dat het zal overgaan. En dan dit. Het voelt alsof een vloedgolf over mij heen is gespoeld.

Ik sluit mijn ogen. De dansende letters maken plaats voor een wirwar aan beelden die willekeurig over elkaar heen schuiven. Katriens blik en haar handen op mijn heupen in haar fotostudio, het moment dat onze lippen elkaar voor

het eerst raakten. Alexander die 's ochtends koffie voor me zet zonder te vragen hoe ik hem wil. Jasmine die mijn hand vasthoudt en zegt dat ik mag voelen wat ik voel. De kinderen die op zondagochtend in ons bed kruipen, een kluwen van warme lijfjes en bedwelmd gegeeuw. En dan, haarscherp, zie ik het veiligste en meest voorspelbare tafereel dat me altijd geruststelt: Alexander aan tafel bij zijn moeder, de kinderen die zich volproppen met oma's spaghetti. Roan met saus rond zijn mond, Sue die giechelt om haar eigen boer, waarna ze luid 'pardon' roept, Alba die de anderen met een voor haar te grote vork dapper probeert bij te houden. Warmte die ruikt naar tomaten en basilicum. En een beetje buikpijn omdat oma altijd kookt alsof ze een oorlog heeft meegemaakt.

Het beeld spat uiteen zodra ik mijn ogen open. Het enige wat overblijft, is dat bericht. Het bezorgt me een katerig gevoel, zonder dat ik een druppel gedronken heb.

Ik stop mijn telefoon weg. Terwijl mijn benen me naar de auto dragen, blijft de geur van de zee aan me kleven.

De stilte in de wagen is oorverdovend, tot de motor aanslaat en de radio automatisch aanspringt. Een gitaar vult de ruimte.

Is the world we save getting in our ways?

Twee handen aan het stuur, mijn blik op oneindig, maar diep vanbinnen voel ik hoe de branding op mij inbeukt.

Twaalf dagen later

Haar vingers strijken over mijn hals, langs mijn sleutelbeen, de zijkant van mijn arm, en verder over de ronding van mijn borst. Mijn tepels verstrakken onder haar aanraking. Ze draait rondjes, plaagt, blijft net te lang hangen zonder me te geven wat ik wil.

‘Stil,’ fluistert ze. Haar warme adem tegen mijn oor. ‘Blijf liggen.’ Haar vingertoppen zakken verder, over mijn buik.

Mijn adem stokt. ‘Katrien...’

‘Sst.’ Haar lippen strijken langs mijn kaak, mijn hals. ‘Ik heb je gemist.’

Haar hand glijdt tussen mijn benen. Ze streelt me eerst alleen maar, geen druk, geen haast. Gewoon haar vingers die me voelen. Kennen. Mijn heupen bewegen vanzelf naar haar toe.

‘Zo nat al,’ fluistert ze. Ik voel haar grijns tegen mijn huid. ‘Heb je me gemist, Eva?’

Ik kan alleen maar knikken. Mijn ademhaling wordt hijgen wanneer haar vingers precies vinden wat ze zoeken. ‘Alsjeblieft,’ kreun ik.

‘Alsjeblieft wat?’

‘Katrien, alsjeblieft.’

Ze lacht zacht. Het is een diep geluid dat rechtstreeks naar mijn onderbuik trekt. Ze geeft me wat ik wil. Twee vingers die naar binnen glijden terwijl haar duim eindelijk druk zet en...

Een geluid. Scherp. Mechanisch.

Mijn ogen schieten open. Het plafond van onze slaapkamer staart terug. Ik draai mijn hoofd en zie Alexander naast me liggen, zijn rug naar me toegekeerd, zijn ademhaling zwaar en regelmatig. De wekker op mijn nachtkastje knippert: 6:47 uur. Het alarm dat ik vergat uit te zetten kent geen genade.

Mijn hart bonst. Tussen mijn benen klopt het op hetzelfde ritme.

Een droom. Het was een droom.

Het is nu twaalf dagen geleden dat ze me een bericht stuurde en mijn onderbewuste sleurt me elke nacht terug naar haar. Naar haar handen die me beter kennen dan mijn eigen handen. Naar een honger die ik maandenlang heb proberen te begraven.

Ik heb nog steeds niet geantwoord. Ik weet niet hóé.

Alexanders ademhaling verandert. Hij beweegt, mompelt iets onverstaanbaars. Ik blijf doodstil liggen, bang dat hij zich zal omdraaien, me zal aankijken en iets zal zien wat ik niet wil laten zien. Maar hij nestelt zich enkel dieper in zijn kussen en slaapt verder.

Ik glijd uit bed, mijn benen nog trillerig. In de badkamer gooi ik koud water in mijn gezicht. Ik kijk mezelf aan. Mijn wangen zijn rood, mijn ogen groot en donker. Ik zie eruit alsof ik net hard genomen ben.

Beneden zet ik koffie. Mijn handen trillen een beetje terwijl ik de koffiecup in de machine stop. Het is zaterdag. Alexander heeft een nachtdienst gedraaid en zal pas na de middag uit zijn bed komen. De kinderen slapen nog, uitgeput van een week school, elkaar net niet de kop inslaan en te

veel schermtijd. Het ene is sowieso een gevolg van het andere, maar die gedachte laat ik los tot na de koffie.

Ik heb het huis even voor mezelf.

Met mijn kop koffie loop ik naar buiten, de tuin in. De ochtendlucht is fris, precies kil genoeg om in het vervolg die oversized hoodie – deel van mijn herfstochtenduniform – weer aan te trekken. Oktober kruipt dichterbij en de herfstkleuren beginnen door te breken in het groen. Hopelijk wacht Alba niet te lang met wakker worden, zodat ze nog kan zien dat Sinterklaas weer speculaas aan het bakken is.

Ik adem diep in, maar het helpt niet. De droom zit nog in mijn lijf. De lijnen die Katrien trok smeulen nog na. Vier maanden lijken geen impact te hebben op het geheugen van mijn huid. Het is alsof er geen dag verstreken is en tegelijk voelt het als een heel leven, geleefd zonder haar.

Ik wandel weer naar binnen langs het schuifraam en droog mijn voeten af. Binnen is het nog altijd stil. Ik sluip de trap op. Alexander slaapt nog steeds, zijn lichaam een warme hoop zekerheid onder het dekbed. Vanuit de deuropening blijf ik even naar hem kijken. Naar mijn man. De vader van mijn kinderen.

Ik passeer langs Sues kamer, stop haar even beter onder. Dat meisje lijkt een acrogymnaste te zijn in haar slaap, als ik afga op de houdingen en dekenconstructies die ik elke ochtend aantref. Ik ga weer naar beneden, de geur van mijn koffie achterna.

Ik zit aan de keukentafel met mijn telefoon in de hand. Nog steeds heb ik Katriens bericht niet beantwoord.

Mijn vingers zweven boven het toetsenbord. Ik zou niet

moeten antwoorden. Ik besef dat. We zijn hier al doorheen gegaan. Ik heb gekozen. Voor mijn gezin, voor Alexander, voor de veiligheid die ik mijn kinderen wil geven. Voor de rust.

Maar mijn lijf heeft vannacht weer anders beslist. Mijn lijf beslist nog steeds anders.

Ik typ voordat ik kan nadenken.

Eva: Sommige golven moet je aan je voorbij laten gaan. Maar ik weet niet of ik dat kan.

Mijn duim zweeft boven de verzendknop. Iets sturen betekent de deur weer openen. Niets sturen betekent... dat alles blijft zoals het is? Veilig en voorspelbaar?

Ik denk aan de droom. Aan haar vingertoppen. Aan hoe mijn lichaam naar haar verlangde alsof de maanden van stilte niets hadden uitgemaakt.

Ik druk op verzenden.

Enkele seconden later verschijnen de blauwe vinkjes. Gelezen.

Mijn hart slaat een tel over.

Boven hoor ik voetstappen. Sue, waarschijnlijk. Ze is na mij altijd de eerste die wakker is, mijn ochtendmens. Snel stop ik mijn telefoon weg en zet water op. Sue is mijn medetheedrinker.

‘Mama?’ Sues stem klinkt nog slaperig. Ze staat in de deuropening in haar slaapkleedje, ooit een oversized Taylor Swift-T-shirt van mij. Haar haren zijn een nest. Als ik ze ooit getemd krijg, vliegt er gegarandeerd een koolmeesje uit.

‘Goedemorgen, liefste.’ Ik open mijn armen en ze komt aangelopen, klimt op mijn schoot, ook al wordt die stilaan te

klein voor haar. Ik druk mijn neus in haar haren en adem in.
Mijn meisje. Mijn kindje.

‘Je ruikt naar zee,’ mompelt ze.

‘Hè?’

‘Is er thee?’

‘Ah ja, de waterkoker staat al aan.’

Ze knikt tegen mijn borst. ‘Mag ik pannenkoeken?’

‘Natuurlijk.’

In mijn zak trilt mijn telefoon. Eén keer. Kort. Een bericht.
Ik houd Sue steviger vast en sluit mijn ogen. Straks. Ik kijk
straks wel.

Maar de nieuwsgierigheid blijft aan me trekken.

Eén bericht en ik ben alweer verloren.

De golven trekken zich terug, maar rollen uiteindelijk
weer naar het strand. Altijd.

De dagen erna vloeien in elkaar over, stroperig als vingerverf die niet wil opdrogen omdat ze te dik is uitgesmeerd door gretige kinderhandjes. Ik doe wat ik altijd doe: huisbezoeken bij vrouwen die bijna gaan bevallen en verse mama's die naar door de kraamzorg verschoonde lakens en borstmelk ruiken. Roan naar de klimles brengen. Alba's haar vlechten voor school – niet de Pippi Langkous-vlechten, maar de Elsa-vlechten. Alexanders glas inschenken tijdens het avondeten terwijl we praten over koetjes en kalfjes, zoals wie de strijk weg zal brengen.

Maar tussen die bezigheden door is Katrien er, als een onderstroom die me meesleurt terwijl ik doe alsof ik gewoon baantjes trek. Soms maakt dat het zwemmen moeilijker, maar vaak stuwt het me net die extra meters verder. Ik voel hoe het een verschil maakt. Hoe ik weer opsta met onderbuikkriebels, hoe ik weer dans in de keuken.

Ze heeft wel nog niet geantwoord op mijn laatste bericht. Ik word er gek van. Ongemakkelijk ongeduldig. Had ik wel moeten antwoorden? Of laat ze me met opzet wachten? Zit ze met een grijns zorgvuldig te plannen hoelang ze me kan laten kronkelen van ongeduld? Haar ego gaat altijd glitteren van meisjes die in de war zijn als ze dicht bij haar komen. Dat is nu vast niet anders. Typisch Katrien.

Op een dinsdagavond ben ik in bed aan het doomscrollen door video's over bevallen en over alle redenen waarom ik

Roblox van de tablet van de kinderen moet verwijderen. Alexander ligt naast me terwijl hij naar een Netflix-serie kijkt. Zijn hand ligt op mijn been, warm, zwaar.

Er verschijnt een melding op mijn gsm. Katrien reageert met een hartje op het bericht dat ik haar enkele dagen geleden stuurde.

Eén hartje, simpel, maar het voelt alsof mijn borst explodeert.

Ik leg mijn telefoon weg en probeer me te concentreren op de televisie. Alexanders hand beweegt zachtjes over mijn been, heen en weer.

‘Gaat het?’ vraagt hij zonder zijn ogen van het scherm te halen.

‘Ja, hoor. Beetje moe.’

‘Zware dag gehad?’

‘Gaat wel.’

Hij knikt. Kijkt verder. Zijn hand blijft bewegen, alsof het een gewoonte is waar hij niet meer bij nadenkt. Het is geruststellend en verstikkend tegelijk.

Ik zou hem moeten vertellen over het bericht. Over Katrien. Over hoe ik me voel. Maar hoe vertel je degene met wie je het leven deelt dat een deel van je maanden geleden vertrokken is en nu plots terugkeert, als de branding die maar blijft rollen, onvermijdelijk en meedogenloos?

Ik doe het niet. Ik zeg niks. Ik blijf onbeweeglijk liggen, met zijn hand op mijn been.

Donderdag belt Jasmine. Mijn beste vriendin, mijn rots, de vrouw die me telkens door alles heen sleept. Ook door de hele situatie met Katrien toen.

‘Wanneer zie ik je nog eens?’ vraagt ze. ‘Het is al weken geleden.’

‘Druk gehad,’ mompel ik terwijl ik de vaatwasser vul.

‘Te druk voor mij?’

Ik zucht. ‘Sorry. Volgende week?’

‘Eva.’ Haar stem krijgt die ‘ik ken je goed genoeg’-toon.

‘Wat is er?’

‘Niets.’

‘Bullshit.’

Ik sluit de vaatwasser, leun tegen het aanrecht. ‘Ze heeft me een bericht gestuurd.’

Stilte aan de andere kant. Dan: ‘Katrien?’

‘Ja.’

‘Fuck.’

‘Ja.’

‘Heb je geantwoord?’

Ik knik en besef dan dat ze me niet kan zien. ‘Ja.’

Jasmine zucht diep. ‘Shit, Eva.’

‘Ik weet het.’

‘Nee, ik bedoel... shit. Hoe voel je je?’

‘Alsof ik verdrink en tegelijk voor het eerst in maanden weer kan ademen.’

Ze lacht bitter. ‘Dat klinkt als Katrien.’

‘Jasmine...’

‘Sorry. Sorry. Ik heb weer meningen, je kent me.’ Ze pauzeert. ‘Kom je morgen langs? We kunnen praten. Of niet praten. Wat je wilt.’

‘Oké,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Morgen.’

Vrijdagochtend word ik wakker met een zware druk op mijn borst, alsof alle lucht uit de kamer is gezogen. Alexander is al vertrokken voor zijn vroege shift. De kinderen slapen nog. Het huis is stil, op het getik van de klok na.

Uit gewoonte grijp ik naar mijn telefoon. Ik heb een bericht, vannacht gestuurd om 2:47 uur.

Katrien: Ik droom over je.

Mijn adem stokt. Mijn handen trillen. Ik moet antwoorden. Ik mag niet antwoorden. Ik wil antwoorden.

Ik houd me in en bel Nia, mijn therapeute. Ze heeft me de afgelopen maanden helpen overleven.

‘Eva,’ zegt ze, ‘alles goed?’

‘Nia, ik heb een sessie nodig. Vandaag nog. Als het kan.’

Ze pauzeert even. Voelt dat het dringend is. Ik hoor papier ritselen. ‘Ik heb om vier uur nog een gaatje. Kun je dan?’

‘Ja. Dank je. Tot straks.’

Ik hang op, staar naar het plafond en vraag me af hoe ik de komende uren zal overleven.

De wachtkamer ruikt naar munt en kamille. Ik trek mijn schoenen uit en schuif mijn voeten in de zachte slofjes die klaarstaan. Mijn spiergeheugen is intussen zodanig gesynchroniseerd met mijn zenuwstelsel dat dit kleine ritueel me meteen kalmeert.

‘Eva,’ roept Nia me naar binnen.

Nia is begin veertig. Ze is een donkere vrouw met een krachtig lichaam en sierlijke handen. Ze draagt altijd grote, vaak kleurrijke oorbellen die meebewegen terwijl ze praat en gesticuleert. En dan haar blik. Alsof ze recht door me heen kijkt. Haar maak je niets wijs.

Ze heeft een instinctieve moederlijke energie die me tegelijkertijd op mijn gemak stelt en onrustig maakt. Niet het soort onrust waar ik van wil wegkruipen, veeleer het soort dat ik in de ogen wil kijken. Omdat zij mij ziet. Niet de vroedvrouw, niet de moeder van drie, niet de vrouw van Alexander. Mij. Eva.

‘Jij ook een theetje?’ vraagt Nia.

Ik knik instemmend en plof in de fauteuil, met zicht op haar stoel en het raam achter haar, waarmee ze lijkt te zeggen dat je ervoor kunt kiezen om haar aan te kijken of te verdwalen in de realiteit buiten.

Ze zet een kop op het tafeltje naast me en neemt plaats tegenover me, met haar eigen kop thee tussen haar handen. Die constante geur vindt ongetwijfeld daar zijn oorsprong.

‘Hoe gaat het vandaag?’ vraagt ze en ik voel dat ze dat écht wil weten. ‘En als dat te lastig is, mag je gerust gewoon vertellen hoe het gegaan is sinds we elkaar drie weken geleden spraken. Geef me maar een gemiddelde met de uitschieters,’ vult ze glimlachend aan.

Ik wrijf over de broekspijpen van mijn jeans, op zoek naar woorden. ‘Ik kreeg een bericht.’ Het struikelt eruit.

Haar blik blijft onverstoorbaar. Wachtend.

‘Van Katrien.’

Het blijft even stil. Nia knikt. ‘Wat deed dat met je?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Alles. Niets. En toch... ik ging gewoon door. Naar huis. Naar Alexander. Naar de kinderen. Alsof er niks gebeurd was.’

‘En nu?’ vraagt ze.

Ik lach schamper. ‘Nu zit ik hier.’

‘Maar wat voel je nu? Wat beweegt er in het nu, nu Katrien zich liet horen en weer aanwezig is in je hoofd? Of is dat niet zo?’

Ik moet eerlijk zijn. Dit heeft geen zin als ik niet eerlijk ben. ‘Ik voel een constante druk op mijn borst. Alsof ik niet meer diep kan inademen.’ Ik neem een slok van de thee, de warmte als een anker. ‘En ik snap mezelf niet. Vier maanden lang was alles... windstil. Ik dacht dat ik het had losgelaten. En dan stuurt zij één bericht en begint alles weer te golven.’

Nia knikt, wacht.

‘Ik ben boos,’ zeg ik, en dat verrast me. ‘Zij zei dat het niet kon, dat ik voor mijn gezin moest kiezen. En ik deed dat. Ik stopte alles wat ik voelde weg en ging verder. En nu...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Nu duikt ze gewoon weer op, alsof ze kan komen en gaan wanneer ze wil.’

‘Wat voel je nog meer?’

Ik staar naar mijn handen om de kop. ‘Kriebels,’ geef ik toe, zachter nu. ‘Toen ik haar bericht las, voelde ik het overal. In mijn buik, in mijn vingertoppen. Alsof mijn lichaam haar al had vergeven voordat mijn hoofd het wist.’ Ik kijk op naar Nia. ‘En dat maakt me ook kwaad. Op mezelf. Want we zijn hier al eens doorheen gegaan. Dit kan niet, dit mag niet. Ik heb gekozen. Ik heb moeten kiezen. En mijn keuze was ook een stukje van mezelf verliezen.’

‘Je voelt veel tegenstrijdige gevoelens tegelijk,’ zegt Nia. ‘Boosheid, verlangen, verwarring. En misschien ook een beetje opluchting? Dat ze er nog is?’

Mijn ogen prikken. ‘Ja,’ fluister ik. ‘Dat ook.’

Ze zet haar kop neer en buigt iets naar voren. ‘Dat is stevig, Eva. Je hoeft ook niet meteen iets te doen. Laat dit er zijn en je vertellen wat het moet vertellen. Soms moet je iets gewoon doorvoelen. Toestaan dat het je raakt, zonder dat je er direct op reageert.’

Ik knik, maar mijn hart klopt sneller. ‘En wat als ik aan het verdrinken ben?’

Ze legt haar hand kort op mijn knie. Haar palm is warm. ‘Je hebt leren zwemmen, Eva. En verdrinken doe je niet van één golf. Laat hem maar over je heen spoelen. Jij raakt hier wel uit.’

Haar blik houdt me vast. Ze ziet niet alleen mijn verscheurdheid. Ze ziet ook dat ik meer ben dan dat. Een vrouw die verlangt, twijfelt, leeft. In leven zitten niet alleen de uitersten, in leven zit vooral alles ertussenin.

Wanneer ik wat later de deur achter me dichttrek, voel ik me tegelijk lichter en zwaarder. Alsof ik iets heb uitgesproken wat te lang in mijn keel was blijven steken.

Na mijn bezoek aan Nia gaan de dagen traag en toch ook snel voorbij. Katrien is de eerste aan wie ik elke ochtend denk, met haar laatste bericht dat als een prevelende bezwering blijft hangen: 'Ik droom over je.'

Ik probeer mezelf te verliezen in het ritme van ons gezin, zoals dat me de laatste maanden erg goed lukte. Roan weer naar de klimles brengen, de korsten van Alba's boterhammen snijden en 's avonds alsnog een deel van haar boterhammen bij de kippen kunnen gooien. Sue die me 's ochtends vroeg al vraagt om haar benen te masseren voor de pijn die straks zal komen. Alexander die thuiskomt van zijn werk en zijn tas in de gang laat vallen met een zucht, vervolgens zijn jas over de trapleuning hangt en ik die hem daarna aan de kapstok hang.

Het is donderdagavond. De kinderen liggen eindelijk in bed en het is zowaar stil. Behalve een kleine discussie over de volgorde van douche-bad-douche per kind, alsof er oorlogen verloren worden als je je plots toch als eerste moet wassen in plaats van als laatste, waren er weinig hindernissen.

Alexander komt de slaapkamer binnen en ploft in bed, zijn gezicht naar het plafond gericht, alsof hij daar antwoorden zoekt. Of hij zoekt naar oneffenheden die bijgewerkt zouden moeten worden, wat we plannen maar nooit zullen doen, dat kan ook.

Ik sta bij de kleerkast, mijn pyjama in mijn handen. Door

het raam zie ik de weerspiegeling van onze kamer, van mezelf, van hem. We bewegen ons in dezelfde ruimte, maar erkennen amper elkaars aanwezigheid. Onbewust.

‘Zware dag gehad?’ vraag ik.

‘Ging wel. Drie nieuwe opnames vandaag.’ Hij wrijft over zijn gezicht. ‘En jij?’

‘Ging ook wel. Ik had een huisbezoek bij een tweeling van wie de ene niet goed aankwam. De mama was uitgeput.’

Hij knikt, zijn ogen nog steeds op het plafond gericht. Ik trek mijn pyjama aan en kruip naast hem. Het dekbed ruikt naar wasverzachter en naar een mengeling van zijn deodorant en de mijne. De geur van zestien jaar samenleven.

Mijn lichaam wil rusten, maar mijn hoofd blijft tegen de muren van mijn gedachten stuiteren. Katriens laatste bericht flitst voorbij. *Ik droom over je*. Vier woorden die zich in een hoekje van mijn brein hebben genesteld. Niet hier, niet nu, niet naast de man aan wie ik zestien jaar geleden heb beloofd samen oud te worden.

Ik draai me op mijn zij, weg van Alexander, en staar naar de schaduw van de kleerkast. Achter me hoor ik zijn ademhaling. Hij slaapt nog niet.

Dan draait hij zich naar me toe. Zijn hand vindt mijn dij, glijdt langs de stof van mijn pyjamabroek naar boven. Zijn vingers dribbelen zachtjes op mijn heup, een gebaar zo vertrouwd dat mijn lichaam er automatisch op reageert.

‘Hey,’ fluistert hij.

‘Hey,’ fluister ik terug.

Zijn mond vindt de mijne. De kus is zacht. Ik ken de smaak van zijn lippen, de manier waarop hij zijn hoofd kantelt, hoe zijn tong voorzichtig de mijne zoekt. Het is een choreografie die we al duizenden keren hebben uitgevoerd.

Een onrust bekruipt me terwijl zijn handen mijn lichaam verkennen. Ik probeer me te concentreren op het moment, op zijn aanraking, op de warmte van zijn lichaam tegen het mijne.

Zijn vingers glijden onder mijn pyjamatopje, vinden mijn borsten. Hij streelt ze zachtjes, zijn duimen draaien rond mijn tepels. Het voelt goed. Het voelt vertrouwd.

Maar het voelt niet zoals met...

Nee. Stop. Niet aan denken.

Alexander trekt mijn topje omhoog en ik til mijn armen op. De stof glijdt over mijn hoofd en valt naast het bed. Zijn mond vindt mijn hals, mijn sleutelbeen, mijn borst. Zijn tong flirt met mijn tepel.

Ik sluit mijn ogen en probeer me over te geven. Ik wil dit. Ik wil hem. Maar mijn hoofd blijft malen, blijft vergelijken. Haar gezicht is daar weer.

Alexanders hand glijdt tussen mijn benen. Hij streelt me door de stof van mijn pyjamabroek heen, zijn aanraking voorzichtig, respectvol. Hij wacht tot ik meebeweeg, tot ik aangeef dat ik het wil.

En ik wil het. Toch?

‘Wacht,’ fluister ik. Mijn hand vindt zijn pols.

Hij stopt meteen, kijkt me aan. ‘Alles oké?’

‘Ja. Ja, sorry. Ik...’

Ik schuif uit bed, doe mijn pyjamabroek uit en loop naar mijn nachtkastje. Mijn vingers trillen licht als ik het flesje glijmiddel pak. Twee pompjes. Zoals steeds.

Met Katrien had ik dat nooit nodig.

De gedachte komt zo plots dat ik even blijf stilstaan.

‘Eva, is alles oké?’ Alexanders stem haalt me terug.

‘Sorry.’ Ik kruip weer in bed, smeer het glijmiddel tussen

mijn binnenste vulvalippen. Alexander wacht geduldig, trekt alvast zijn boxershorts uit.

Zijn erectie drukt tegen mijn venusheuvel als hij boven op me komt liggen. Hij glijdt naar binnen, langzaam, voorzichtig. Mijn bekken beweegt mee, kleine bewegingen, ingesleten patronen. Hij vindt zijn ritme, ik vind het mijne. We bewegen als twee mensen die al jaren samen dansen, die elkaars passen uit het hoofd kennen.

Het is fijn. Het is warm. Het is liefdevol.

Maar met Katrien...

Ik knijp mijn ogen stijf dicht en probeer de gedachte nogmaals weg te duwen. Maar ze keert terug, als een golf die zich niet laat tegenhouden.

Met Katrien voelde het anders. Haar handen waren hongerig. Eisend. Ze nam de tijd om me te verkennen alsof ze op ontdekkingsreis was in een land dat ze nog niet kende, maar wel wilde veroveren. Ze keek naar me als ik naakt voor haar stond, haar vurige blik als een aanraking.

Alexander kreunt zachtjes. Zijn ademhaling versnelt. Ik voel hem dichterbij komen, zijn lichaam begint op te spannen. Ik beweeg mee, mijn handen op zijn rug, mijn benen om zijn heupen.

Maar ik ben ergens anders, bij iemand anders. Bij handen die me vasthouden alsof ik zou kunnen weglopen. Bij vingers die tekenen en claimen en overspoelen en eisen en nemen en geven. Bij een mond die fluistert wat ze met me wil doen en het dan ook doet, zonder aarzelen. Zij nam. Zij leidde. Zij wist wat mijn lichaam nodig had voordat ik het zelf wist.

Alexander komt klaar met een diepe zucht tegen mijn schouder. Zijn lichaam ontspant boven op me. Hij kust mijn hals, mijn wang, mijn lippen.

'Ik hou van je,' fluistert hij.

'Ik ook van jou,' fluister ik terug.

En ik meen het. Ik hou van hem. Van zijn goedheid, zijn trouw, zijn geduld, zijn geloof in een goede afloop. Van hoe hij onze kinderen vasthoudt alsof ze het kostbaarste op aarde zijn. Maar...

Hij rolt van me af, trekt me tegen zich aan. Zijn arm om me heen voelt zwaar en veilig. Binnen enkele minuten hoor ik zijn ademhaling veranderen, dieper worden. Hij glijdt weg in zijn slaap, zoals hij altijd doet.

Ik lig nog wakker, mijn blik strak op het plafond gericht. Tussen mijn benen voel ik hem nog; zijn sperma dat langzaam uit me glijdt, warm en plakkerig tegen mijn dijen. Ik zou naar het toilet moeten om te plassen. Of het risico nemen op een blaasontsteking die over enkele dagen wel of net niet doorbreekt. Ik besluit te blijven liggen, al voelt het niet alsof ik die beslissing zelf heb genomen. Mijn lichaam ligt als bevroren in bed.

Er is geen nagloed, geen tinteling die blijft hangen. Alleen dit. Het bewijs dat we hebben gevreeën, al voelt het eerder alsof we iets hebben afgewerkt.

Bij Katrien zou mijn lichaam nu nog nazinderen. Ze zou me hebben laten komen, opnieuw en opnieuw, tot ik haar zou smeken te stoppen omdat het te veel werd. Ze zou grijnzen en een verwaande opmerking maken. Ik zou in haar ogen zien hoe geil ze er zelf van werd.

De tranen wellen op zonder waarschuwing. Ze glijden uit mijn ooghoeken naar mijn slapen, warm en stil.

Ik mis haar. Ik mis hoe zij me liet voelen. Ik mis de versie van mezelf die ik was met haar. Wild. Vrij. Volledig. Krachtig.

Maar meer nog dan dat ben ik bang. Bang dat ik mezelf daardoor verloren ben. Bang dat de vrouw die ik met Katrien was de échte Eva is, en dat deze Eva – de veilige, de voorspelbare, de moeder en echtgenote – een rol is die ik speel. Of erger: dat beide versies echt zijn, en dat ik mezelf daardoor verscheur.

Naast me mompelt Alexander iets in zijn slaap. Ik draai mijn hoofd en kijk naar hem. Zijn gezicht is ontspannen, vredig. Hij heeft geen idee van de storm die in mij raast.

Wanneer ik de volgende ochtend mijn ogen open met een zwaar hoofd, is Alexander al wakker naast me. De wekker geeft aan dat het pas zes uur is, nog te vroeg voor de kinderen.

Alexander leunt op zijn elleboog en kijkt naar me. 'Goedemorgen.'

'Morgen.' Mijn stem klinkt schor van de slaap en van de tranen van vannacht.

'Heb je slecht geslapen?'

Ik overweeg te liegen, maar het heeft geen zin. 'Ja.'

Hij streelt een lok haar uit mijn gezicht. 'Eva... We moeten praten.'

Mijn hart slaat een slag over. 'Waarover?'

'Over gisteravond. Over ons.' Hij haalt diep adem. 'Ik probeerde er niet te veel achter te zoeken, maar volgens mij was je er niet helemaal bij.'

Ik wil het eerst ontkennen, maar de woorden blijven steken in mijn keel.

'Het is oké,' vervolgt hij snel. 'Ik ben niet boos. Ik maak me alleen zorgen. Je bent zo afwezig de laatste tijd.'

De tranen prikken opnieuw achter mijn ogen. 'Sorry.'

'Je hoeft geen sorry te zeggen. Ik wil alleen... ik wil weten wat er in je omgaat. Praat met me, Eva,' zegt hij, terwijl hij over mijn arm streelt.

En dus doe ik het. Met bevende stem, met tranen die over mijn wangen rollen, vertel ik hem wat ik niet durfde te zeggen.

'Ik mis haar, Alexander.'

Zijn hand stopt met bewegen. Even maar, een fractie van een seconde, maar ik voel het. Dan hervat hij de beweging, alsof er niets is gebeurd.

‘Katrien.’

Het is geen vraag.

‘Ja.’

Hij zegt niets en blijft me aankijken met die rustige blik die ik zo goed ken. Maar er is iets verschoven in zijn ogen.

‘Ze heeft me een bericht gestuurd,’ ga ik verder, omdat de stilte ondraaglijk wordt. ‘Drie weken geleden, toen ik aan zee was.’

‘Ik weet het.’ Zijn stem is vlak. ‘Ik zag hoe je naar je telefoon keek toen je thuiskwam. En daarna elke dag. Je denkt dat ik het niet zie, maar dat doe ik wel.’

‘Alexander, ik...’

‘Je hebt voor ons gekozen, Eva.’ Hij zegt het zacht, bijna terloops. Alsof hij het weer vaststelt. ‘Vier maanden geleden. Je zei dat het voorbij was.’

‘Dat weet ik.’

‘En ik geloofde je.’

De manier waarop hij die woorden uitspreekt, zonder verwijt, zonder woede. Alleen maar een vaststelling van iets dat hij nu anders ziet.

Ik schrik van zijn stilte, van zijn beheersing. Ik had verwacht dat hij vragen zou stellen, misschien zelfs boos zou worden. Dat zou ik aankunnen. Maar dit had ik niet verwacht.

‘Doet het je dan niets?’ De vraag glipt eruit voor ik ze kan tegenhouden.

Hij kijkt me aan. Even laat hij zijn masker zakken en zie ik het. De angst. De gekwetstheid. Het gevoel niet genoeg te zijn dat hij al maanden moet hebben weggestopt.

‘Wat denk je, Eva?’ Zijn stem is nog steeds zacht, maar er

sluipst iets rauws in. 'Dat het me niks doet? Dat ik alles gewoon oké vind?'

'Ik... ik weet het niet. Je leek zo...'

'Begripvol?' Hij glimlacht, maar de lach bereikt zijn ogen niet. 'Ik probeerde begripvol te zijn en dat probeer ik nog steeds. Omdat ik ook voel dat ik er niets aan kan veranderen en omdat ik je niet kwijt wil. Maar dat maakt het niet plots makkelijk.' Hij haalt zijn schouders op, een gebaar dat nonchalant zou moeten zijn maar het niet is.

De twijfel slaat toe. Had ik dit wel moeten zeggen?

'Het spijt me,' fluister ik. 'Ik wilde je niet...'

'Ik weet wat je niet wilde. People pleaser Eva slaat weer toe.' Hij gaat rechtop zitten, wrijft over zijn gezicht. 'En ik weet ook dat je er niks aan kunt doen. Zo werken gevoelens niet.'

Op de gang hoor ik de eerste geluiden van Sue die wakker wordt.

'Ik heb gewoon even tijd nodig,' zegt hij. Hij staat op, pakt zijn ochtendjas van de stoel. Zijn bewegingen zijn beheerst, zoals altijd. Maar ik zie de spanning in zijn schouders, de manier waarop hij mijn blik vermijdt.

'Alexander...'

Hij blijft staan bij de deur, zijn hand op de klink. 'Ik loop niet weg, Eva. Ik heb alleen even tijd nodig om dit te... laten bezinken.' Hij draait zich half om.

Ik knik, mijn keel te dik om te spreken.

Hij opent de deur, aarzelt. 'Ik hou van je. Daar verandert dit niks aan. Maar ik moet even...' Hij maakt zijn zin niet af. Dat hoeft ook niet.

Hij verlaat de kamer en gaat naar Sue, die intussen ongeduldig roept.

Ik blijf alleen achter in ons bed. De plek naast me is nog warm van zijn lichaam.

Ik dacht dat ik hem kende. Dacht dat zijn kalmte betekende dat hij het aankon, dat het hem niet zo diep raakte. Maar nu zie ik wat ik niet wilde zien: Alexander die al maanden zijn pijn verbergt om mij niet te verliezen.

En ik heb geen idee of wat ik zojuist heb gedaan ons dichterbij elkaar brengt of juist de zoveelste barst is in iets wat niet meer samen te puzzelen valt.

Ik sta op en kleeft me om. De ochtend gaat verder zoals elke andere ochtend. Cornflakes en boterhammen, ruzie over wie er als eerste naar de badkamer mag, Alba die haar favoriete knuffel niet kan vinden.

Maar er is iets veranderd. Er is helderheid en mist tegelijk.

Wanneer ik de kinderen naar school heb gebracht en Alexander al naar zijn werk is vertrokken, blijf ik nog even doelloos rondhangen in de keuken. Buiten is het grijs en vochtig. Het soort weer waarbij ik normaal gesproken weer in bed zou kruipen om nog even te slapen. Maar wat Nia aan het einde van onze laatste sessie zei, blijft door mijn hoofd spoken: *‘Je moet die energie ergens kwijt, Eva. Al die spanning, al dat verlangen, al die verwarring – het zit gevangen in je lijf. Begin met wandelen, lopen of koop een loopband. Gewoon in beweging zijn. Niet nadenken, gewoon je lichaam laten bewegen.’*

Nog een millennial-hyperfocus of impulsaankoop kan ik wel missen, dus ik besluit om te gaan voor de traditionele aanpak. Ik trek mijn sportlegging aan – wanneer heb ik die voor het laatst gedragen? – en zoek mijn oude loopschoenen, ergens onder in de schoenkast.

Buiten stop ik mijn oortjes in en scroll door Spotify. In de zoekbalk typ ik ‘lopen’ in, in de hoop een goede playlist te vinden. De afspeellijst ‘Lopen trut’ komt boven en ik besluit die een kans te geven, aangezien dat exact klinkt als wat ik mezelf nu moet inprenten. Lopen, trut.

De eerste beats hameren in op mijn borstkas. Ik begin te joggen, onwennig en stroef, mijn benen protesteren tegen deze plotselinge activiteit. Maar de muziek duwt me vooruit, de baslijn kruipt onder mijn huid.

'When we touch, feel your heat, feel your fire, holding me.'

Mijn voeten vinden een ritme dat synchroon loopt met de beat. Ik versnel. De huizen in onze straat flitsen voorbij.

In de weerspiegeling van een geparkeerde auto zie ik haar plots, Katrien. Niet echt, natuurlijk niet, maar mijn brein projecteert haar daar, dansend op de muziek. Haar haren los, bewegend zoals ze alles doet: groots, zonder voorbehoud, alsof de wereld van haar is.

Ik versnel. Mijn ademhaling wordt scherper, maar ik stop niet.

'Run away, to the flames, when I'm with you, can't be tamed.'

Links van me, in de schaduw van twee bomen, danst Alexander. Of toch de Alexander van vroeger, die met me danste in die parenclub, die me tegen de keukenmuur duwde met een honger die we allebei waren vergeten. Hij beweegt traag, zwaar, alsof de muziek door stroop moet om hem te bereiken. Hij kijkt naar me met die blik die zegt: 'Ik ken je, ik heb je altijd gekend.'

Mijn benen branden. Het sporthorloge om mijn pols begint te trillen – 'Hartslagzone 4' verschijnt op het scherm. Ik negeer het.

De muziek bouwt op en ik ren nu echt. Katrien danst nog altijd voor me uit, net buiten bereik. Alexander houdt gelijke tred aan mijn rechterkant.

'Cause you're my wildfire, you got me burning for your desire, we keep on going 'til the daylight.'

Ze dansen nu samen om en door me heen.

Mijn sporthorloge trilt harder. 'Hartslag: 178. Waarschuwing: hartslag te hoog.'

De muziek explodeert in de finale drop en ik sprint alsof ik kan ontsnappen aan wie voor me danst – of alsof ik die persoon kan inhalen. Katrien draait zich om, kijkt me recht

aan met die glimlach die zegt dat ze alles weet wat ik nog niet durf te weten. Alexander reikt zijn hand uit om me te laten zien dat hij er nog is, dat hij er altijd zal zijn.

Het horloge begint nu te piepen, schril door de muziek heen. ‘Hartslag: 185. Stop onmiddellijk met trainen.’

Mijn benen geven het op voor mijn wil dat doet. Ik klamp me vast aan een lantaarnpaal, mijn borst gaat wild op en neer, zweet prikt in mijn ogen. De schimmen van Katrien en Alexander lossen op in de grijze ochtendmist, alsof ze er nooit zijn geweest.

Ik trek een oortje uit. De wereld komt terug – het geluid van verkeer in de verte, een hond die blaft, mijn hijgende ademhaling die scherp door de stilte snijdt.

Op het scherm van mijn horloge knippert een samenvatting: ‘Trainingszone overschreden. Maximale hartslag bereikt: 188 bpm. Herstelperiode aanbevolen.’

Ik leun tegen de lantaarnpaal en sluit mijn ogen. Mijn hart bonkt nog steeds wild, maar niet alleen van de fysieke inspanning. Het is alsof mijn lichaam eindelijk heeft uitgescreuwd wat ik niet kan zeggen: dat ik ze allebei wil, dat ik ze allebei nodig heb, dat ik niet weet hoe ik moet kiezen tussen veiligheid en intensiteit, tussen wat was en wat zou kunnen zijn. Ze zijn beiden deel van mij, of ik ben deel van hen.

Langzaam wandel ik terug naar huis.

Nia had gelijk. Die energie moet eruit. Maar wat ervoor in de plaats is gekomen, voelt nog gevaarlijker.